

΄Σ στον φίλο μ΄ τον Φιλάρετον

Έχω έναν φίλον λυριτσήν έν΄ ας ΄ς στην Ημαθίαν,
παίζ΄ μας επιτραπέζια και χτίζ΄ μας την καρδίαν.

Σύρ΄ με την λύραν έμορφα γλυκέα τοξαρέας,
ατός έν΄ ο Φιλάρετον ο χρυσοδαχτυλέας.

Η σύντροφός ατ΄ ΄ς στην ζωήν, η Λίζα η γαρή ατ΄,
την ζήσ΄ νατ΄ ομορφύν΄ ατέν τα δύο τα παιδί΄ ατ΄.

Καλά παιδιά κι έμορφα, έχ΄ και δύο εγγόνας
όταν τρέχ΄νε ολόγερ΄ ατ΄ ατόναν παλαλών΄νε.

Τιμά τοι φίλτσ΄ ατ΄ κι έν΄ σωστός σε όλα τα παρέας,
χατίρ΄ κανέναν ΄κί χαλάν΄, σύρ΄ μας τα τοξαρέας.

Τα τοξαρέας ατ΄ γλυκά κρούνε απάν ΄ς στην λύραν,
θερρείς α ΄ς στον Βυζάντιον την μουσικήν επήραν.

Εφτάει τα κέφε ΄μουν ατός, χουσμέτα η γαρή ατ΄,
στρώνε τραπέζια όντας πάμ΄ λέγει΄ από η καρδί΄ ατ΄.

Πάμ΄ νύχταν εγνεφίζουμ΄ ατον, έν΄ πάντα με το γέλος,
χατίρ΄ καμίαν ΄κί χαλάν΄, ΄κ΄ είπεν: «Παιδιά, τέλος!»

Ολίγον αν αργεύωμε, αρχινά ν΄ αραεύ΄ μας,
λέει μας «Άλλο ΄κί εφάνθετεν!» κι εμάς ταξιλεεύ΄ μας.

Πολλά φορές εμέρωσ΄αμ΄ κι επήκαμε παρέας
σουμά ΄ς σα ξημερώματα γλυκά τα τοξαρέας.

Πολλά φορές εμέρωσ΄αμ΄ ΄κ΄ επήκαμ΄ μουχαπέτε,
έπαιζεν κι ενεσπάλναμε ντο είχαμε τα τέρτε.

Η τραγωδί΄ ατ΄ κι η καϊτέ παραδοσιακόν έν΄
κι όσοι ακούν ατόν, θα λέν΄ σωστόν ποντιακόν έν΄.

Ακούς ατον που τραγωδεί και μυρμηγκιά τ΄ απάν-ι σ΄,
λες «Πάντα να εκάθουμ΄νε, Φιλάρετε, ΄ς σο γιάν-ι σ΄».

Ν΄ ακούγω επιτραπέζια καϊτέδας που ΄κί σβύνε,
όσον καιρόν και αν δεβαίν΄, χαράν ΄ς στην κάρδεν ξύν΄νε.

Τα τραγωδίας ατ΄ γλυκά, σωστά είν΄ τιζεμένα,
ατά με την παράδοσιν είναι πάντα δεμένα.

Ποίος συφτάν για να μετρά τ΄ εσά τα τοξαρέας,
και ποιος επορεί κι εφτάν΄ τ΄ επήκες τα παρέας.

Ελάστες σπιτ΄ αμέτρητα και με το κιπαρλούκ-ι σ΄
είπαμε μίαν να εφτάς και το ατεψισλούκι σ΄.

Κι εσύ εκεί περήφανος κρατείς και τα συράδε σ΄
το κιπαρλούκι σ΄ έκαψεν τ΄ έμορφους τοι νυφάδες.

Ατός χατίρε ΄κί χαλάν΄, έν΄ παλαιός λυράρης,
σφραγίδαν βάλ΄ κι υπογραφήν ο Κώστης Αντρεάδης.

΄Σ σην λύραν ατ΄ πάντα σωστός και με γλυκόν λαλίαν,
Φιλάρετ΄ ατόν λέν΄ ατον και με χρυσόν καρδίαν.

Η Λίζα, η γαρή ατ΄ έν΄, εφτάει εμάς χουσμέτε,
το σπít΄ν ατσ΄ πάντα ανοιχτόν ΄ς σα τρανά μουχαπέτε.

Δύο ημέρας πίνωμε και παίζ΄ δύο ημέρας,
εμείς με τον Φιλάρετον δεβάζωμε τα ώρας.

Η κεμεντζέ ατ΄ κελαηδεί κι ατός σύρ΄ τοξαρέας
και ιστορίας πάντα λέει, ντο σύρ΄ με τα παρέας.

Κι όλον τα λόγια τ΄ γυρωκλώθ΄, κατηγορεί εμέναν,
λέει «Αντρεάδης καλατσεύ΄, σειράν ΄κί δί΄ κανέναν».

Και όσοι εμέν εγνώρ΄τσανε εξέρ΄νε την καρδία μ΄,
στόραν έχω και ΄κ΄ έξανε κανένας την λαλία μ΄.

Εγώ αδά ΄νεγκάσκουμε ατόναν να κουρφίζω
κι ατός πάντα κατηγορεί κι εφτάει ΄μεν και νουνίζω.

Φιλάρετε, ΄κί αγγεύω ΄σεν, κανείται όσα έξα,
εμέν εκατηγόρεσες κι εγώ φωτίας έψια...

Πολλά έσυρες ας σ΄ εμέν και ας ΄ς σον Ορφανίδην,
και ΄ς σην παρέαν πάντα θέλ΄τσ΄ Σμαϊλ και Καρσανίδην.

Πολλά εκεβεσλέεψα, λίγα κι άλλο θα γράφτω
για την παρέαν τ΄ έχομε τα λάμπας ατούν θ΄ άφτω.

Πολλά φορές ΄ς σο Λιποχώρ΄ έρτε με την παρέαν,
σ΄ Αντρεαδάντων το κονάκ΄ σύρ΄ μας έν΄ τοξαρέαν.

Κάποτε έρτ΄ από βραδύς, δελέετ΄ η παρέα,
βρούλαν παίρ΄ τότε η κεμεντζέ, κάφτομ΄ έναν μερέαν.

Άλλοτε ΄ς σα μερώματα έρταν κι εμείς ΄γνεφούμε,
τότε η μέρα αν ΄κί δεβαίν΄, να φεύ΄νε ΄κ΄ επορούνε.

Πάμε ΄ς σον Χρήστον τον πασιάμ΄, ΄ς σοι δύο τοι Γιαννάντας
κι άλλο ΄κί γουρταρέφκουνταν ας σοι Αντρεαδάντας.

Ατοίν τραγωδούν έμορφα, γλυκά και μερακλεία...
κι η νύφε μ΄ ετοιμάζ΄ να τρώμ΄ ποντιακά φαΐα.

Εφτάει μας τρίμμαν κι εβριστόν, σιρόν βουτουρωμένον,
και ΄ς σα μερώματα απάν΄ την σουρβάν τανομένον.

Αέτσ΄ τα χρόν΄ edέβασαμ΄ κι έσπρυναν΄ τα μαλλία τ΄
αφκά όμως ΄κί βάλ΄ ετο, λέει ατο η καρδία τ΄.

Ατός έν΄ ο Φιλάρετον, έν΄ πάντ΄ αρματωμένος,
τη λύραν ατ΄ και το τοξάρ΄ έν΄ πάντα φορτωμένος.

Κωνσταντίνος Ανδρεάδης

20/11/1993,

Λιποχώρι Έδεσσας